

Mál nr. 194/2020**M og
V vegna slysaftryggingar launþega hjá sveitarfélaginu A****Ágreiningur um hvort tilkynnt hafi verið um tjónsatburð innan tilkynningarfrests.****Gögn.**

Málskot dags. 02.06.2020 ásamt fylgiskjöllum 1-11.

Bréf V dags. 16.06.2020.

Málsatvik.

Í málskoti er atvikum lýst svo að hinn 30. desember 2016 hafi M orðið fyrir slysi við starf sitt hjá A en ekki sé deilt um atvik sem slík. M hafi meiðst á sitjanda og rófubeini. Hinn 5. janúar 2017 hafi M leitað til lækis vegna afleiðinga slyssins en við röntgenmyndatöku síðar í þeim mánuði hafi ekki greinst fersk brot og hann því fengið áskrifuð verkjalyf og upplýsingar um að líklega væri um beinmar að ræða sem gengi til baka með tímanum. Sumarið 2019 hafi M enn verið með viðvarandi verki og leitað á hjúkrunarvakt. Þá hafi hann áttað sig á því að einkenni hans væru líkast til varanleg og áframhaldandi rannsóknir hafi sýnt fram á beinmar og bjúg milli rófubeinsliða. M hafi leitað til lögmanns og slys hans verið tilkynnt til V hinn 31. júlí 2019, tveimur dögum eftir komu M á hjúkrunarvakt. Hinn 29. október 2019 hafi V hafnað bótaskyldu á þeim grundvelli að ekki hefði verið tilkynnt um slysið innan árs frá því að M fékk vitneskju um þau atriði er krafa hans væri reist á, sbr. 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004. M fellir sig ekki við þá niðurstöðu og telur að hann hafi fyrst getað gert sér grein fyrir því að um bótaskyld atvik kynni að vera að ræða eftir viðtal við hjúkrunarfræðing í lok í júlí 2019, enda hafi hann fram að því talið að einkenni hans mundu jafna sig með tímanum. V hafi þá verið tilkynnt um slysið tveimur dögum síðar. Ófært sé að miða upphaf tilkynningarfrests við fyrra tímamark, enda hafi M fram að því fylgt ráðleggingum lækna um að gefa áverkunum tíma til að jafna sig.

Í bréfi V til nefndarinnar kemur fram að félagið geti með engu móti fallist á að það hafi fyrst verið eftir komu M á hjúkrunarvakt í júlí 2019 sem hann hafi gert sér grein fyrir afleiðingum slyssins. M hafi þá haft viðvarandi verki frá slysdegi og það að hann hafi ekki leitað lækis vegna þess í tvö og hálf ár leiði ekki til þess að tilkynningarfresturinn framlengist. Ekki verði ráðið af gögnum málsins að einkenni M hafi verið þess eðlis að það hafi tekið hann umtalsverðan tíma að gera sér grein fyrir tjóni sínu. Eftir að hafa verið með viðvarandi verki í 12-18 mánuði eftir slysið hafi M mátt gera sér grein fyrir afleiðingum þess. Sé umræddur tilkynningarfrestur því liðinn og kröfu M hafnað.

Álit:

M varð sem fyrr segir fyrir slysi hinn 30. desember 2016 en V var tilkynnt um tjónið hinn 31. júlí 2019, eða um tveimur árum og sjö mánuðum eftir tjónsdag. Af gögnum málsins má ráða að M hafi ekki leitað lækisáðstoðar vegna afleiðinga slyssins á tímabilinu 20. janúar 2017 til 29. júlí 2019. Þrátt fyrir það má ráða af þeim lækisfræðilegu gögnum sem fyrir nefndinni liggja að hann hafi fundið fyrir afleiðingum þess allan þann tíma. Þannig segir t.a.m. í lækisvottorði vegna komu hans á hjúkrunarvakt hinn 29. júlí 2019 að M „finnst hann ekkert vera að lagast“. Þá er í málskoti talað um „viðvarandi“ verki. Má af þessu ráða að M, þrátt fyrir að leita sér ekki lækis meðferðar um tveggja og hálf árs skeið, hafi fundið fyrir afleiðingum slyssins allan þennan tíma, og liggur ekkert fyrir í málinu um að einkenni hans hafi breyst eða þróast. Jafnvel þó M hafi, samhliða ávísun á verkjalyf, hinn 20. janúar 2017, fengið þær upplýsingar hjá lækni að einkennin mundu jafna sig með tímanum, en raunar kemur ekkert skýrt fram um það í fyrirliggjandi lækisfræðigögnum, er óhjákvæmilegt að líta svo á, að M hafi haft vitneskju um þau atvik sem krafa hans er reist á meira en ári áður en hann tilkynnti um tjón sitt til V. Er örðugt að nefna ákveðin eða algild tímamörk í því sambandi, en miðað við þau lækisfræðilegu gögn sem fyrir nefndinni liggja, og lýsingu M sjálfs í málskoti, verður að telja að eftir að hafa haft viðvarandi verki í meira en ár hafi hann mátt gera ráð fyrir því að einkenni væru varanleg. Í 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga segir að sá sem rétt eigi til bóta samkvæmt slysaftryggingu, sjúkratryggingu eða heilsutryggingu með eða án uppsagnarréttar glati þeim rétti ef

krafa er ekki gerð um bætur til félagsins innan árs frá því að hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á. Samkvæmt framansögðu verður að telja að krafa M á hendur V hafi ekki komið fram innan þessara tímamarka og verður kröfu hans því hafnað.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysatryggingu launþega sveitarfélagsins A hjá V.

Reykjavík 1. september 2020

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Guðmundur Stefán Martinsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.